Landsthingets Side, paa dette Punkt ikke er viist Folkethinget nogensomhelst Imødekommen. Jeg kan ogsaa i denne Henseende støtte mig til en Udtalelse af den høitærede Finantsminister. Da nemlig dette Spørgsmaal, hvorvidt Landsthinget var kommet Folkethinget imøde eller ikke, var bragt frem, yttrede den ærede Minister, at han maatte dog gjøre opmærksom paa, at Ordføreren i Landsthinget havde ved 3die Behandling paa Thingets Vegne udtalt, at Landsthinget vilde være villigt til at vise Imødekommen overfor Folkethinget, men det er altsaa ogsaa vist, at medens Folkethinget til en vis Grud har imødekommet Landsthinget i Gjerningen, har Landsthinget kun imødekommet Folkethinget ved et givet Løfte, hvis Indfrielse endnu staar hen. Jeg beklager i høi Grad, at Landsthinget ikke ialtfald paa et enkelt Punkt har gjort et imødekommende Skridt, og det er navnlig med Hensyn til Skibsafgiften. Thi hvorledes staar det med denne Sag? En tapper Falanx, ifjor 28 Mand stærk og iaar 29 Mand, har ikke blot ikke villet gaa ind paa, at denne Afgift blev strøgen, men har endogsaa voteret den til det Dobbelte af, hvad Regjeringsforslaget oprindelig lød paa, og det ligeoverfor en ikke ringe, men endogsaa stor Minoritet i Udvalget og her i Salen, og ligeoverfor den Yttring af den høitærede Finantsminister, at det er en irrationel Skat, der saasnart som muligt burde hæves, hvorfor ogsaa hans Forslag gik ud paa at nedsætte den til det Halve; man har gjort dette tiltrods for, at man her vidste, at Folkethinget var fuldstændig stemt for Ophævelsen af denne Afgift, og tiltrods for den store Opinion, som er udenfor. Hvis man var gaaet ind paa et saadant Skridt, kunde man sige, at man havde viist en Imødekommen, og jeg kan ikke drage i Tvivl, at en saadan Imødekommen vilde have fundet en stor Anerkjendelse. Det kan nu ikke negtes, at efterat dette Lovforslag er blevet sendt over til Folkethinget, har det jo behandlet det, som ogsaa den ærede Ordfører har sagt, meget hurtigt — jeg skal indrømme, maaske for hurtigt, men det skal jeg ikke opholde mig længere ved — og det er vist, at paa det antydede Punkt har det viist en Imødekommen, men derimod har det ganske vist foretaget en Forandring i § 44, som jeg fuldt ud maa misbillige. Jeg kan dog paa ingen Maade tillægge Følgerne af denne Forandring en saa stor Betydning, som Flertallet har gjort, og mine Grunde derfor ere følgende: For det Første er jo hverken Øl- eller Brændevinsskatten udelukket fra at kunne komme i Betragtning ved Kompensationen efter den Forandring, der er foregaaet. Jeg har vel hørt den ærede Ordfører udtale, at man maatte gaa ud derfra, men det kan jeg dog ikke. Thi jeg maa virkelig tillægge, hvad der staar i Folkethingets Udvalgs Flertals Betænkning, en Betydning, nemlig den, at det udtrykkelig har udhævet, at man ikke har villet udelukke disse tvende Skatter fra ogsaa at komme til at kunne give Kompensation. Dernæst har man jo ogsaa udtalt meget tydelig i Folkethinget, at en Hovedgrund til, at man gjorde denne Forandring i § 44, var den, at man ikke havde havt Tid til at behandle navnlig Ølskatten tilstrækkelig, og det er et Motiv, som virkelig har sin Betydning. Der er Ingen, der veed bedre end vi her og navnlig Udvalget, hvilken Møie vi have havt med denne Lov, hvor vanskeligt det har været at sætte sig ind deri, og som jeg hører, er der kommet flere Indvendinger senere mod denne Lov. Det er altsaa ganske naturligt, at Folkethinget ogsaa maatte tage denne Lov ganske alvorlig under Overveielse, før det med Bestemthed kunde udtale: Jo, vi ville søge Erstatning ogsaa i denne Lov. Endelig maa jeg tilstaa, at jeg forstaar ikke heller, hvorfor Alt skulde afhænge af, at en saadan Udtalelse skulde finde Sted. Thi sæt nu f. Ex. endogsaa det Usandsynlige, ja jeg vil næsten kalde det det Umulige, at hvis Landsthinget her vedtager den Beslutning, der er foreslaaet af Flertallet, Folkethinget da virkelig finder sig i denne Beslutning og behandler begge disse Love, hvad vil da Resultatet deraf blive? Det vil ganske vist blive det, at Folkethinget vil kun votere en saadan Skat gjennem disse tvende Love, som vil være tilstrækkelig til at dække det Beløb, for hvilket Folkethinget bestemte sig til at give Kompensation, og under alle Omstændigheder blev da Kardinalspørgsmaalet, Hovedspørgsmaalet, uafgjort tilbage: For hvilket Beløb skal der gives Kompensation, og for hvilket Beløb skal der ingen Kompensation gives? Dette Spørgsmaal vil altsaa saaledes i dette Tilfælde komme til at staa uafhængigt, og derfor staar det for mig som et uafviseligt Hovedspørgsmaal ved den hele Sag, og derfor kan jeg saa godt forstaa, at Folkethinget har stillet det Spørgsmaal til Landsthinget: Ville I gaa ind paa at erenoncere paa Kompensation for et vist Beløb? Jeg skal ikke nævne Beløbet, thi jeg er fuldstændig enig med den ærede Ordfører i, at man ikke skal binde sig til, hvad der er udtalt i saa Henseende i Folkethinget. Jeg kan godt tænke mig, hvad der har bevæget Folkethinget til ikke at tage en endelig Beslutning om en Ølskat eller en Brændevinsskat, idet det nemlig har udtalt og vistnok med Rette, at hvis Lands-